

"Добридень! — вона зрадіє мені..."

Віктор Терен

— Добридень! — вона зрадіє мені
І посміхнеться поштиво.
А щось такого... не думайте, ні, —
Це неможливо.
— Як вам ведеться? Звідки й куди? —
Розпитує співчутливо.
Але прохопитись хоч раз на "ти" —
Це неможливо.
— Куштуйте солодкий зелений горох,
А хочете — чорносливи... —
Але, щоб несли твій кошик удвох, —
Це неможливо.
Ось уже й голос прощально зів'яв:
— Бувайте! Живіть щасливо! —
Але ж без тебе, люба моя,
Це неможливо.
І як тебе втримать?
Віддав би свій плащ,
Якби почалася злива.
А небо яснісіньке — і хоч плач —
Це неможливо.
А нас іще стільки дощів не мине,
Майбутня моя дружино.
І стільки разів ти зупиниш мене —
Це неможливо.
І хто б мені допоміг зрозуміть
(А може, це й не важливо?) —
Що, де і в яку мить
Можливо і неможливо.
(1982)